

לראשי הארגונים- האם פספסתם את גודל השעה!?

בידכם היה להפוך את המשבר למבשר (עמנואל מורנו ז"ל) ולשנות את פני החינוך לגיל הרך במדינת ישראל, אבל במתווה שחתמתם עליו הלילה הוכחתם שלא חינוך ילדי ישראל מעניין אתכם, שלא הבריאות והיכולות של המחנכות מעניינים אתכם, אלא תקציבים וכספים ועוד מילים חשובות שמפספסות את המטרה הראויה וחשובה כל כך: מעמד ילדי הגיל הרך במדינת ישראל.

תביטו בעיניים של המחנכות שלהן- תראו מה המעמד שיצרתן להן, ותבינו מהו המעמד של כל הילדים המתחנכים על ידן.

אני מנהלת מעון כמעט עשור.

לא בחרתי בתפקיד בשל מעמד, שכר או שעות עבודה נוחות. אני בעלת תואר אקדמאי ויכולתי לבחור במקצוע קל יותר, שהרי המעמד מעולם לא היה נחשב, השכר לא מגיע לשכר הממוצע במשק, ושעות העבודה הן מצאת השבת עד לכניסת השבת שלאחריה- 24/7 של מענה להורים, לצוותים, של חיפוש עובדות בנרות כדי לפתוח את המעון ביום למחרת, עבודה מסביב לשעון....

אבל בחרתי בתפקיד כי אני מאמינה בשליחות שלי: אני הפה של הילדים בגיל שהם עדיין לא יודעים לדבר ולספר, ואני גם הפה של כל העובדות תחתיי, שלא תמיד מעיזות לדרוש את מה שמגיע להן.

בזמן עבודות מצרים כל אמא ילדה וטיפלה ב6 ילדים.

זו היתה המציאות הטבעית.

במדינת ישראל כשאמא יולדת שלישייה היא זכאית לעזרה מביטוח לאומי.

אבל במעונות היום זה נורא טבעי שמחנכת אחת צריכה לטפל ב6 תינוקות 9 שעות ארוכות ביום. עבודות מודרנית.

אם הם גדולים רק מעט יותר (שנה ושלושה הוא הגיל הקובע. על קוצו של יום) היא כבר תטפל ב9 פעוטות וזה יהיה מאוד הגיוני וטבעי.

בכיתה המונה 33 ילדים בגילאי שנתיים ומעלה יהיו 3 נשות צוות- כמעט זהה לגנים המונים 35 ילדים ובהם סייעת שניה.

רבות כבר הוזכר שמעונות היום הוקמו כדי לקדם תעסוקת נשים.

חלפו מאז שנות דור, תעסוקת נשים היא עניין שבשגרה, וכמוה גם ההבנה שכבר מגיל לידה לילד יש מלבד הצרכים הפיזיים גם צרכים נפשיים, רגשיים, התפתחותיים, חברתיים.

אין שום סיבה שמעונות היום יהיו מחסני ילדים ובתחתית העדיפות הלאומית.

כבר הוכח מעל לכל ספק שילד שמקבל את המענה הנכון מלידה, יחסוך לעצמו ולמערכת התמודדויות עתידיות.

לאורך השנים היו לא מעט קריאות לשינוי.

השינוי יכול להתבצע בעזרת מעבר נכון למשרד החינוך, ובעזרת הקצאת משאבים לקליטת נשות צוות טובות וראויות, שבחרות בעבודה זו מלכתחילה ורואות בה ייעוד, ולא עבודה זמנית וברירת מחדל.

יש רבות וטובות כאלה במערכת- הן אצלי במעון!- אבל לא מספיק. יש צורך בעוד.
היו נסיונות למחאות כאלה ואחרות לאורך השנים. המחאה האחרונה היתה אך לפני כשנתיים- גם אז
קמה קול צעקה במטרה להרים את המעמד של הצוותים והילדים.

התוצאה היתה מבישה: 1500 שקלים לכל עובדת, באופן חד פעמי בחגי תשרי ובפסח של אותה
שנה. זו גם היתה אחיזת עיניים, כי הכספים הגיעו הרבה אחרי החג, והמעסיק הוציא מכיסו לא מעט
כדי לממן את זה.

אבל האם ע"י מענק חד פעמי, לעובדות שעבדו באותה שנה, יקרה השינוי הגדול? וודאי שלא!
כאז- כן עתה. הארגונים הסתפקו בפיתרון שטוב לשעתו, כשבצד הדרך נראה שנזנחים החזון
והאמונה בצדקת הדרך.

והקורונה הזאת שהגיעה אלינו עכשיו- היה נראה שהיא פתח לשינוי! שבכוחה לחולל סוף סוף שינוי!
אבל גם הוא התפספס.

המדריכות, המנהלות, המחנכות, עומדות מול מתווה פוגעני:

ילדי בתי הספר לומדים במתכונת של 5 ימים בשבוע, ביום לימודים מקוצר.

ילדי הגנים לומדים ברוטציות של 3 ימים ביום לימודים שמתחיל מעט מאוחר יותר.

ואילו ילדי המעונות- כלומר אלו שיזכו לכך- ילמדו ביום ארוך, 6 ימים בשבוע, מ7-16.

בזמן הזה הם יסתכנו בבריאותם, המחנכות המסורות יתפקדו (כמו בשגרה) גם כמחנכות, גם
כמטפלות, גם כמנקות- וביתר שאת.

האם זה ייתכן??

כאמור, בכיתת תינוקות תקנית היחס הוא 1:6. הכיתה יכולה להכיל עד 18 ילדים. במתווה עליו
חתמתם יהיו 17. ילד אחד בודד הוא ההבדל?? ומי יעמוד מול ההורים ויספר להם שהילד האחד
שלהם מנוע להיכנס למעון? רק הוא... בודד מכל השאר....

בכיתת פעוטות היחס הוא 1:9 עד ל27 ילדים. פה הורדו התקנים, ואכן ניתן לקבל עד 17 ילדים למול
3 מחנכות.

17 לא מתחלק ב3. 15 כן, 18 כן, במשפט שלמה גם כן, כי מחלקים את הילד לשניים...
מי יגיד ל10 הורים שאין להם מקום במעון?? למה בגן ניתן לבצע רוטציה של הילדים באופן כזה שכל
משפחה מקבלת חצי מענה, ובמעון לא? מי יחתוך בבשר החי ויודיע להורים שאין להם מסגרת לילד
ונמנעת מהם האפשרות לחזור לעבודה?

מדוע לא לאפשר אחידות בין כלל ההורים, אלא להשאיר הורים עם מענה מלא והורים עם מענה
אפסי?

ושוב, בכיתת הבוגרים התקן הוא 1:11 עד ל33 ילדים. לפי המתווה כל מחנכת תטפל ב8.5 ילדים
(משפט שלמה, כבר אמרנו?).

אותם מספרי ילדים כמו בגני הילדים?? האם ילד שאוטוטו עולה לכיתה א' דומה בצורת הטיפול
והדרישות שלו לילד שכעת מתחיל גמילה מטיטול?? איך תצליח מחנכת לתת מענה חינוכי, לימודי,
חברתי, ובמקביל לטפל בילדים בתהליכי גמילה שונים על הרצף, ובהקפדה יתירה על נהלי בריאות
בעת הזאת?!

הראש והלב לא יכולים להכיל את גודל העוול שנעשה כאן לילדים ולצוותים כאחד!

ראשי הארגונים- "כל ילד צריך מבוגר אחד שיאמין בו", וכל מאבק צריך אדם אחד שיאמין בו- אם אתם כראשי הארגונים לא מאמינים במאבק הזה, נהיה אנחנו- המדריכות, המנהלות והמחנכות בשטח- אלו שמאמינים במאבק הזה וסוחפים רבים בעקבותיהם לשינוי המיחול.

הדרך תהיה ארוכה, אולי גם כואבת ובעלת מחירים אישיים, אבל מי שנשמתו נמצאת בדאגה למסגרות הגיל הרך, לא יכול להתעלם מהזעקה הקיימת.

מיכל פרידמן. מנהלת מעון